
Můžeme si vykat?

Civěla na přední stranu pohlednice, ze které na ni mrkal nakreslený los a ukazoval vztyčený palec. V bublině z jeho čumáku bylo napsáno: „Velkommen til verdens ende!“

Ellen neměla ponětí, co to znamená, ale ten motiv se jí líbil, a tak dopoledne v malém obchůdku na Nordkappu koupila hned tři.

Vzala si do ruky propisku a několikrát zamyšleně ťukla špičkou do papíru. Pak napsala svým rozmáchlým rukopisem, o kterém Hans vždycky tvrdil, že mu nechá místo jen na jeho iniciály: *Milá...*

Ale dál se nedostala. Protože kdyby byla k sobě upřímná, nevěděla, komu napsat. Marion? Ta tu bude každou chvíli. Erně? S tou teď telefonovala. I když to měla zakázané.

Ellen nechala propisku klesnout a opřela se do polštářů. Pohledy z Itálie byly snazší.

Tam mohla psát celá léta jedno a totéž: *Při 32 stupních mlsáme Angelovu výbornou citronovou zmrzlinku. Srdečně zdraví Ellen a Hans.* A kromě toho si její boží manžilek vždycky vzpomněl na někoho, kdo bude mít z pozdravu pana starosty na dovolené velkou radost. V budoucnu, umínala si, už nebude psát pohledy z dovolené nikomu. Ani Erně, ani Marion, a Hansovým potenciálním voličům už vůbec ne. Hned po téhle cestě s tím přestane. Měla vztek, že ty pitomé pohledy kupovala, protože teď už je prostě napsat musí.

Ale když Erna a Marion jako adresátky odpadly... Stine a Klaas, jejich vnoučata, ti nad pozdravy z dalekého severu jen znuděně pokrčí rameny.

Snad jen jejich sousedovi Tomu Blessingtonovi by mohla poslat pozdrav. Koneckonců se jim teď stará o zahradu.

Ellen se zachvěla. Teď už byla zima i v karavanu, nebylo divu při těch teplotách venku. Přes den si toho ani nevšimla, protože byla zaměstnaná přesouváním jejich věcí. Ale jakmile si sedla, hned jí bylo chladno, přestože na sobě měla pletenou vestu. Dobře jí tak, to přece chtěla. Léto na Nordkappu.

Topení rozhodně zapínat nebude. Už z principu. Kromě toho nevěděla, kolik plynu ta potvora spotřebuje. Docela sama dnes ráno našla plynovou bombu i zásobník na vodu v přední části obytného přívesu hned za závěsným zařízením. Tohle byl vždycky Hansův úkol a ona se mu do toho nikdy nepletla. Ale Hans byl teď pryč, a tak se toho musí ujmout sama, ať se jí to líbí, nebo ne.

Čistá voda i odpad nebyl problém, s tím si Ellen poradila. Ale plynová bomba u ní budila respekt. Na té se bohužel nedalo poznat, jak moc je plná. A to nebyl jediný problém. Jaké záhady v sobě skrývá chemický záchod, na to teď nechtěla ani pomyslet.

Vstala a popošla do kuchyňky. Když už si nezatopí, aspoň si uvaří čaj. Nacvičenými pohyby zvedla oba poklapy nad dřezem a varnými deskami, a zajistila je postranními úchyty. Pak se otočila a otevřela dvířka jediné vestavěné skříňky v karavanu.

Čajník byl lehký jako pírko, tak jako i všechno ostatní. Při kempování musí mít všechny věci tu správnou váhu. Ellen, která měla o životě ve volné přírodě ty nejhezčí představy, to tady všechno postupem času nenáviděla. Jak je to tu všechno nepraktické! Nenáviděla ten pitomý záchod, kam se nesměl házet toaletní papír, mrňavou ledničku, nepřehledné skříňky nahoře, všechny hrnce a pánve, které měly všechny dohromady jen jedno držadlo, kvůli šetření místa, pochopitelně.

Všechny kusy kuchyňského nádobí měly speciální úchytku, do které se dalo upevnit univerzální držadlo. Když jste vařili ve více než jednom hrnci, což se kupodivu stávalo docela často, pokud jste nechtěli jíst jen mléčnou rýži nebo gulášovou polívku z pytlíku, začalo nešikovné a zdlouhavé připínání a odepínání držadla. Ellen si přitom kolikrát pěkně připálila prsty a pak vodu s těstovinami rozlila po celém karavanu.

A to nebylo jediné, co jí při kempování drásalo nervy. Pořád se muselo něco přestavovat. Sedací kout rozkládat na postel, potom zas obráceně, a tak

pořád dokola. Stanová předsínka. Postavit, zbourat, zase postavit. Venkovní sedací souprava. Ven, dovnitř a zase ven. Všechno se muselo hned uklízet, protože v karavanu bylo k dispozici jen pár čtverečních metrů. A co se uklízelo, muselo se pracně nacpat do nepřehledných horních skříněk, kde se to pak už nikdy nedalo najít.

Ellen si kempování kdysi představovala tak krásné. Život ve volné divoké přírodě, volnost bez hranic. A jak to dopadlo? Obě kolena si narazila, když seděla na maličké plastové toaletě, kde se smělo chodit jen čurat.

Ellen vyndala ze skříňky plastový hrnek, uvařila v čajníku trochu vody a přelila sáček šípkového čaje. Pak si zase sedla na lavici. Opatrně vzala horký hrnek do ruky a znechuceně si ho prohlížela, než usrkla trochu čaje. Popravdě ani ten šípkový čaj nikdy nesnášela.

Ale i s tím je teď konec. Už nikdy nepojede na dovolenou v karavanu. Nikdy nezavítá na Nordkapp a už vůbec ne na pobřeží Středomořího moře. Své povinnosti si už splnila. Přála si dobrodružnou dovolenou s těmi nejlepšími úmysly a byla za to potrestána dvaceti lety ve Felicitanu a jednou hororovou cestou, která byla původně dlouho hýčkaným snem.

Od nynějška bude trávit dovolenou v hotelu, a to v různých městech, aby konečně viděla něco nového. Bude každé ráno snídat v posteli. Samozřejmě si ji nechá přinést pokojovou službou. A bude mít výhled na Eiffelovku. Nebo na chrám Sagrada Família. A přes všechna upozornění vedle zrcadla bude házet použité ručníky v koupelně na zem – a bude to koupelna se sprchou, vanou, bidetem a dvěma umyvadly.

A všechny své potřeby bude vykonávat na toaletě ve své vlastní koupelně a nahází do toaletní mísy tolik papíru, kolik se ho tam vejde.

A mohla by se přestěhovat do Hamburku. Tuhle zprávu řekne své dceři hned na zpáteční cestě. To pak Hans bude zírat, jak dopadl.

No jo, v podstatě už to věděla. Zůstane v Ostereistedtu. Hans byl pravý Dolnosas, odolný proti bouři a rostlý se zemí, jak rád sám o sobě tvrdil. Ellen pro to měla jiné označení: tvrdohlavý, těžkopádný a nevyšlovně otravný.

Teď hlavně aby už konečně byla pryč z toho prokletého Nordkappu!

Ale při vši své netrpělivosti a euforii se Ellen zaboha nedokázala přimět k tomu, aby řídila jejich volvo.

Přestala řídit před více než třiceti lety. Nabourala tenkrát s malou Marion v dětské sedačce na místě spolujezdce a od té doby si netroufla sednout za

volant. Ne že by se Marion či někomu jinému něco stalo, a ani věcná škoda na autě i na hydrantu, do kterého narazila, nebyla velká (musel se vyměnit nárazník a airbag), ale ten zážitek Ellen příšerně vyděsil.

Ten pitomý hydrant totiž, ačkoli do něj narazila maximálně desetikilometrovou rychlostí, praskl a vyslal k nebi gigantickou vodní fontánu, která Ellen znemožnila opustit její malý volkswagen golf a vyhledat bezpečí. Místo toho byla nucena zůstat sedět v autě, na které se valil hučící proud vody a prudce bubnoval do střechy, dokud nepřijeli elsdorfské hasiči, kteří vodu zastavili. Než fontána konečně přestala chrlit vodu a Ellen zase viděla přes čelní sklo, shromáždil se kolem auta dav čumilů a všichni zírali na křičící Marion a popelavě bledou Ellen. Všichni tam jen stáli kolem a civěli na její neštěstí.

Přítom Ellen nic nesnášela tolik, jako když byla středem pozornosti. Proto tak proklínala povolání svého muže, který jako starosta malé obce stál v čele všeho dění. Jako první muž obce byl zván na veškeré veřejné akce, střelecké i hasičské slavnosti, kulatiny a stříbrné svatby. A Ellen v průběhu doby nenapadalo dost výmluv, aby těmto oslavám unikla, ačkoli si stále vymýšlela časově náročné aktivity.

Tenkrát při tom nárazu do hydrantu se dostala nedobrovolně do středu všeobecného zájmu. Dokonce ani místní plátek si to nenechal ujít a o nehodě zveřejnil zprávu. Od té doby se stranila všech veřejných akcí. Přinejmenším se o to snažila, což nebylo snadné s mužem, který běžel za každou takovou příležitostí jako dítě za krysařem v Hammelnu. Dokonce i svůj karavan popelil volebními plakáty a vzal s sebou na dovolenou celý televizní tým.

Ellen sebou trhla, když někdo zaklepal na dveře karavanu.

Marion! No konečně. Rychle vstala.

„Už jdu!“ zavolala a rohlédla se kolem sebe. Až na hrnek na stolku je vše na svém místě, mohou hned vyrazit.

Pořadila ke dveřím a otevřela je.

„Jsem tak ráda, že už jsi konečně...“

Toho mladíka před sebou nikdy neviděla. Ani tady, ani v Ostereistedtu a už vůbec ne v Hamburku u Marion. Zmínila se snad její dcera o nějakém muži? O někom, kdo by ji měl na této dobrodružné cestě doprovázet? Na nic takového si Ellen nevzpomínala. Kdo tedy ten chlápek je? A kde je Marion?

V každém případě měl vlasy tak dlouhé, jak by se to Marion líbilo, totiž až k čelisti. Mělo to zřejmě působit směle, ale ve spojení s třídním strništěm ten kluk vypadal spíš zanedbaně.

Byl vysoký a štíhlý, měl na sobě úzké šedé džíny a koženou bundu, která by sloužila ke cti i Jamesu Deanovi. Pro Marion snad trochu moc mladý, sotva přes třicet. I když dnes čte člověk často o ženách, které si pořízují mladší milence. Možná to Ellen také zkusí. Prostě jen proto, že teď může.

„Dobrý den,“ pozdravil mladík přátelsky, sotva Ellen otevřela dveře. „Jste paní Bornemannová?“

Zůstala na něj chvíli civět. „Ano. Odkud...“

„S *Bornemannem až na konec světa*. To se nedá přehlédnout.“ Ušklíbl se.

Ta zatracená volební propaganda! Radši to nekomentovala, i když znovu dostala na Hanse vztek. Mladík také nic neříkal. Jen vítr, který hvízdavě vál na horské plošině, naplňoval to ticho kolem. Nejosamělejší kemp všech dob na světě.

Po chvíli se ujala slova Ellen: „Jak vám mohu pomoci?“

Teď vypadal poněkud zmateně. „Vy mě nečekáte?“ nejistě se rozhlédl. „Jste přece Ellen Bornemannová?“

„Jo, to ano, ale...“ Vyklonila se trochu z karavanu a hned ji do tváře udeřil studený víchr. „Vás jsem nečekala. Kdo vůbec jste?“

„Ach tak... Lembke, jmenuju se Ronny Lembke.“ Odmlčel se a vyčkávavě se na ni podíval. „Jsem od firmy ADAC a mám vás odvézt zpátky do Německa.“

„Aha,“ řekla Ellen. „A kde je moje dcera?“

„Vaše dcera?“ Ronny se znovu rozhlédl, jako by počítal s tím, že se za karavanem ještě někdo vynoří. „Já... to nemám tušení.“

To je divné. Neřekla Marion, že přijede? V duchu prošla Ellen znovu rozhovor s dcerou před necelými čtyřiaadvaceti hodinami. Ale čím víc o tom přemýšlela, tím méně si byla jistá, jestli Marion skutečně řekla: „Přijedu a odvezu tě.“ Na mysl jí vytanula vzpomínka na mnohem neurčitější „Postarám se o to.“

Znovu si mladíka prohlédla. To je tedy představa její jediné dcery o tom, jak přispěchat matce na pomoc? Pošle úplně cizího člověka?

Ellen pocítila vlnu rozhořčení. Tolik se na Marion těšila, na společnou tří tisíce kilometrů dlouhou cestu, během které budou plánovat Ellenin nový život. A na spoustu věcí se jí chtěla zeptat... Jak dostat na celém světě internet do mobilu? Kde by se žilo samostatně ženě středních let v Hamburku nejlíp? Jak se podává daňové příznání? Je bankovníctví po telefonu opravdu tak bezpečné, jak všichni tvrdí?

A teď se má o tom všem bavit s nějakým chlápkem od ADAC?

Poprosila Marion, aby sem přijela, a ona pošle naprosto cizího člověka od nějaké firmy. To si bude pamatovat. To Marion jen tak nepromine.

Napadlo ji, jak by asi její dcera reagovala, kdyby jí ona poslala někoho z úřadu pro mládež, když tenkrát potřebovala naléhavě pomoci. Nebo z instituce sociální péče. Nebo ze zlatých stránek. Na chvílku si pohrávala s myšlenkou, že Marion zavolá a vytmaví jí to.

Ale pak si řekla: Jsi přece pragmatická žena, Ellen Bornemannová. Nenecháš snad svůj nový život ztroskotat na první překážce. Ustoupila stranou.

„No tak pojdte dál, mladý muži.“